

Takšna pa je od zunaj težko pričakovana Mercator »štacuna«.

Od 20. novembra boljši nakupi v Horjulu

Desetletna želja Horjulcev o sodobni samopostrežni trgovini v kraju se je vendarle uresničila. V petek, 20. novembra, se je kljub deževnemu vremenu zbralo na otvoritvi nove trgovine veliko prebivalcev te doline, med njimi največ mladine, ki je nastopila v kulturnem programu. Tako je mladinski pevski zbor osnovne šole Horjul zapel nekaj pesmi, učenca sta recitala

Prvi kupci pri blagajni horjulske trgovine, ki se ponauša z zavirljivo ponudbo.

pesem o novi trgovini, člani folklorne skupine KUD Horjul pa zaplesali splet gorenjskih plesov.

Na govorniškem odru so se zvrstili direktor Mercator Rožnik TOZD Dolomiti Vinko Ravbar, predsednik viškorudniškega izvršnega sveta Stane Droljč in Jože Praprotnik, predsednik skupščine KS Horjul. Iz njihovih besed je vsakdo lahko razbral, da so le skupna prizadevanja krajanov v sodelovanju z Mercatorjevim TOZD Dolomiti, z Ljubljansko gospodarsko banko in izvajalcem del – Gradbenim podjetjem Grosuplje rodila uspehe, da imamo pred seboj sodoben objekt s 450 kvadratnimi metri površine v vrednosti 393 milijonov dinarjev. Zanimivo je, da je bila trgovina zgrajena v sorazmerno kratkem času, v sedmih mesecih.

Stara trgovina, v prostorih zadržnega doma je bila zgrajena 1954. leta in je imela le 44 kvadratnih metrov prodajnega prostora. Zaradi tega sta KS Horjul in delovna organizacija Iskra iz Horjula napeli vse sile, za odkup tega gradbenega zemljišča in polovico vrednosti prispevali sami.

Glavni projekt za novogradnjo, ki se arhitektonsko lepo vključuje v okolico je izdelal ing. Kamilo Kolarč iz Mercatorjeve, prav tako tudi notranjo opremo.

Nadzor nad celotno gradnjo pa je opravil Gregor Mrak. Slavnostno otvoritev je opravil tov. Pavel Zdešar, predsednik krajevne konference SZDL Horjul, ko je prerezal trak in tako odprl trgovino.

FRANCE BRUS

OSTAJA LJUBLJANSKI PROGRAM V ZRAKU?

Spet velik odliv denarja!

Bo ljubljansko območje ostalo brez vodnogospodarskih objektov, ki jih je na osnovi delegatskih in strokovnih razprav uvrstilo v srednjeročni plan 1986–1990? Zakaj tako neposredno in resno vprašanje? In, kateri vodnogospodarski objekti naj bi to bili?

Če sledimo razvojem dogodkov o uresničevanju I. aneksa in pripravam na II. aneks zveze vodnih skupnosti Slovenije, se lahko zgodi, da bo ljubljansko območje ostalo prihodnje leto popolnoma brez denarja in delavci VGP Hidrotehnik, Podjetja za urejanje hudournikov in drugih institucij brez dela.

Poleg čistilnih naprav na Savi pred hidroelektrarno Vrhovo, 60 odstotkov jih bo sofinanciralo vodno gospodarstvo, ostaja v Ljubljani izredno resen problem pregrade na Božni, ki bo rešila Murgle in druga naselja pred visokimi vodami. Ostaja vprašanje izvedbe osrednje ljubljanske čistilne naprave, številnih krajevnih vodovodov, rednega vzdrževanja vodotokov, ki nas radi s svojim hudourniškim ravnanjem tudi presenetijo. Tudi obsežna odvodnjavanja, ki so pogoj za melioracije v domžalskem, vrhniškem in bar-

janskem svetu se postavljajo pod vprašanje.

Zakaj? Ker ni določen terminski plan izvedbe čistilnih naprav na Savi in predvsem, ker hočejo iznenada imeti za rižanski in belokranjski vodovod več, kot je letni dotok sredstev OVS Ljubljana – Sava. In to večino na osnovi ocen, saj na primer za rižanski vodovod ni niti načrtov, niti še ni bila izvedena licitacija. Imajo pa že 1300 milimetrskve uvožene jeklene cevi, kljub temu, da bi menda zažostovale 800 milimetrskve. In še nekaj je zanimivo: Koprščina želi imeti v enem letu denar za vse projekte, ki naj bi se realizirali skoraj do konca stoletja. Kaj pa Ljubljana in njenih 300.000 do 400.000 tisoč prebivalcev. Naj ta vedno le krpa luknje hipno nerazvitih delov Slovenije, sama pa naj popolnoma ubojoža? OVS Ljubljana – Sava je pripravljena pomagati Primorcem pri reševanju oskrbe z vodo tako kot je Kraševcem: s premostitvenimi posojili. Nikakor pa ne z nepovratnim odlivom denarja. Vse bolj ga potrebuje sama, za reševanje svojih vodnogospodarskih in ekoloških problemov. Pa ne samo Ljubljana, ampak tudi celotno ozemlje od Cerknice do Hrastnika ter od Kamnika do Kočevja.

ZAKAJ TAKO?

Tegobe rožnodolske »osmice«

Cesta VIII v Rožni dolini dobiva svojo zgodovino. A žal, nič kaj prijetno. Še posebej ne za tamkajšnje stanovalce pa tudi ne za vse tiste, ki jih vsakodnevno ali občasno vodi pot mimo »osmice«.

Kaj se dogaja? Omenjena cesta je bila pred šestimi leti asfaltirana. Lani so zaradi manjših poškodb asfaltno prevleko popravljali v kar precejšnjem obsegu. Letos zgodaj spomladi pa so cesto odkopali v celotni dolžini za položitev kanalizacije. V dolgem času je bilo to delo opravljeno in cesta zasuta. Povsem normalno se je zdelo, da bo na vrsti afaltiranje. A glej ga zlomka, ponovno so razkopali cesto – nameščali so nove večje cevi za vodovod. Po teh opravilih so cesto zopet zasuli. Pa zgodbe še ni konec. Stekle so priprave za nameščanje javne razsvetljave in delni odkop ceste (tik nad vodovodno napeljavo) je bil urejen. Odpadni material zadnjega odkopa je našel mesto kar na pločnikih, neposredno ob vhodnih do posameznih hiš in stanovalci so si omogočali dostop z lastnoročnim delom, na marsikateri ograji pa so bile vidne tudi posledice preveč energičnih zamahov buldožerja. Z izjemo pločnikov je cestišče »osmice« sedaj poravnano in pričakovati je, da bo asfaltiranje kmalu steklo. Bilo bi tudi nujno, saj jaški izstopajo iz cestišča in o tem, kaj se zna zgoditi ob prvem večjem snegu, ko prav zaradi tega ne bo moč pluziti, lahko le ugibamo. Razen jam na pločnikih, ki

vztrajno čakajo na postavitve nosilcev javne razsvetljave, pa tudi ni ničesar opaziti. Razdraženi stanovalci, ki so dosedaj z veliko mero potrpežljivosti občudovali delo na svoji cesti, pa se sedaj upravičeno sprašujejo kaj bo še na programu njihove ceste. Njihova vprašanja niso za odmet, če vemo, da je v cestnem trebuhu prostora še za plinsko in telefonsko napeljavo.

Zapišimo tudi to, da obnovitvena dela na Cesti VIII ne sodijo v program izglasovanega rožnodolskega samopriskpevka, ampak v redni program vzdrževanja in urejanja cest Komunalne skupnosti ljubljanskih občin. V septembrski številki našega glasila smo zapisali, da bodo ta obnovitvena dela (obnova ceste zaradi kanala) zaključena do sredine oktobra. Tokrat so bili v teku tudi dogovori, da bi postavili javno razsvetljavo in asfaltirali pločnik vzporedno z izgradnjo ceste še v letošnjem letu, čeprav sta ti dve nalogi, ki sodita v program samopriskpevka na vrsti šele drugo leto.

Opomba uredništva:

Omenjeni članek je bil napisan neposredno pred asfaltiranjem te nesrečne ceste. Pred 29. novembrom je bila namreč položena asfaltna prevleka na cestišču. Tako je verjetno zgod in nezgod »osmice« zaenkrat konec. Ker pa takšno delo ni redkost in z namenom, da izvajalci racionalneje in bolj organizirano pristopajo k sanaciji komunalnih in cestnih del, smo se odločili sestavek objaviti v neokrnjeni obliki.

DVOR

Želja več kot možnosti

vendar pa se je zataknilo pri pridobitvi zemljišča. Le-to je namreč zasebna last in je prišlo do nekkih pravnih zapletov. V nasprotnem primeru pa bi bila, kot zatrjuje Andrej Kralj, razširitev pokopališča že končana in to najbrž vključno z mrliško vežico, ki so jo dolžni v skladu z občinskimi odloki zgraditi.

Kdaj javna govorilnica?

Nič manj potrpljenja morajo imeti Dvorčani tudi pri telefonu. Zdaj že vsaj kakih osem let, če ne več, čakajo na javno govorilnico, a te še vedno ni od nikoder. Dalj kot do obljud zlepa ne pride. »PIT se ves čas izgovarja, da ni več na voljo novih števil, vendar pa so zadnja leta mimo prioritete liste priključili že več telefonov,« se jezi Andrej Kralj. »Za javno govorilnico pa nikakor ni številke.«

Kdaj se bo Dvor dokopal do tako zelene govorilnice, ob vsem tem ostaja povsem negotovo. Tako kot po vsej priliki ostaja negotovo tudi, kdaj bodo dobili telefon tudi ostali interesi, ki jih je menda vsaj deset v kraju. Za zdaj jim pač ne preostane drugega, kot da potrpijo.

Boljše in slabše rešitve

Kdor se po slikoviti Polhograjski dolini pripelje v Dvor, mu ne more uiti naglo zaporedje nevarnih ovinkov, ki vodijo skozi vas. Tu je tudi žarišče najhujših prometnih zagat, saj je kljub dvema zrcalom, ki stojita na obeh najnevarnejših ovinkih, cesta za marsikaterega tuja še vedno trd oroh. Nič čudnega torej, da je v preteklosti že več voznikov pristalo na pokopališču pod cesto.

Zima že resno trka na vrata

Dvorska panorama: le s skupnimi močmi je moč nad težave

Onand je prišel na dan predlog, da bi zadevo rešili preprosto z obvozom iz Belice, a se je zataknilo pri denarju. Tega ni na razpolago. Podobno je tudi z novo avtobusno postajo. Ta bi bila še kako potrebna, a se ne morejo zediniti glede lokacije: tam kjer je zdaj, ne pride v poštev, ker na tistem mestu čakajo otoci na šolo, če bi jo zgradili pri Plet, kot drugi rešitvi, pa najbrž ne bi bilo dovolj krajanom Dolenje vasi, ker bi imeli potem predalet. Isto je tudi z vaško zbiralnico mleka. Tudi tu je lokacija vse prej kot posrečena, saj se vse odvija na cesti. Morali bi jo urediti kje drugje.

Nekoliko bolj pa so Dvorčani zadovoljni s svojo trgovino (tudi ta leži ob cesti). Ta je sicer še kar dobro založena, le škoda je, ker ni nekoliko večja. Mercator bi moral, kot pravi predsednik vaške skupnosti, počasi začeti misliti na novo, ali pa vsaj primerno razširiti in dopolniti obstoječo. Predvsem pa bi morali podaljšati njen delovni čas, saj si morajo zdaj vsi, ki hodijo delat v mesto nabavljati kar tam.

Teh težav pa so v Dvoru zdaj na srečo rešeni vsaj pri javni razsvetljavi. Ta je zdaj kar lepo urejena. Tudi znamenita gotska cerkev Sv. Petra, ki se estetsko prav čudovito vklaplja v kraj, je z delno obnovo dobila lepšo podobo, pri čemer je mimo Zavoda za spomeniško varstvo izdatno pomagala tudi polhograjska župnija, ki je organizirala zbiranje lesa in postavitev odra. Zdaj bi bilo treba le še na njeni strehi namestiti snegobran, da pozimi sneg ne bi drsel na cesto. In če se že tu tako uspešno premika, razmišljajo krajanj, zakaj se ne bi še kje drugje...

BRANKO VRHOVEC

S solidarnostno akcijo do novega ostrešja

Ni ravno pogosto, da bi zgolj drobna napaka na stroju zanetila požar, ki bi skorajda uničil celotno gospodarsko poslopje. Natanko to se je nedavno zgodilo kmetu Stanetu Škofu iz Srednje vasi pri Polhovem Gradcu, ki mu je nenadejana napaka na traktorju povzročila velik požar, ki bi skorajda opustošil njegov hlev in ogrozil še hišo zraven. Samo pravočasni intervenciji domačih in poklicnih gasilcev ter gasilcev iz okoliških krajev se ima zahvaliti, da ni požar uničil celotnega objekta (prvi gasilci so prispeli že prej kot v desetih minutah).

Seveda pa je ognjena ujma kljub temu terjala svoje. Uničeno je bilo okrog 100 ton sena, delno pa tudi pihalnik in sušilna naprava. 30 glav živine, kolikor je bilo tedaj v hlevu, pa so pravočasno rešili. V celoti je bilo škode, kot je ocenjeno, za okoli pet starih milijard.

Venar pa Stane Škof v nesreči ni ostal sam. Ne le, da so mu naglo priskočili na pomoč pri gašenju, že naslednji dan je stekla tudi široka akcija za obnovo uničenega ostrešja, ki so se je mimo domačih gasilcev, udeležili tudi gasilci iz Dvora, Zaloga in Črnega vrha, kot seveda tudi drugi krajanj iz celotne krajevnne skupnosti ter drugih zaselkov. Pomoč je prispevala tudi KS. Tudi s krmom so mu priskočili na pomoč in to celo iz bolj oddaljenih krajev kot so Kozarje, Ligojna, Vrhnika in Dobrova.

Tako široko zastavljena akcija se je morala nujno obrestovati. Že v desetih dneh je bilo postavljeno novo ostrešje, oviralo jih je le pomanjkanje kritine, ki je ni bilo dovolj. Vsekakor pa zdaj poslopje spet služi Stanetu Škofu in samo upati je, da se vsa smola, ki ga je doletela, ne bo ponovila.

B. VRHOVEC

Gospodarsko poslopje Stanega Škofa je spet pod streho